

CULTUUR Theatergezelschap van Jo Piefer kijkt uit naar heropening Parkstad Limburg Theaters

De cast van een van de producties van het Volkstoneel Kerkrade, dat snakt naar de terugkeer naar de vertrouwde accommodatie. foto Volkstoneel Kerkrade

Volkstoneel Kerkrade mist zijn bühne

Het Volkstoneel Kerkrade bestaat komende zondag op de kop af vijftig jaar. Het theater heeft het lastig. Maar dat is geen reden om somber te doen, vindt Jo Piefer.

door René Willems

De tijdelijke sluiting van het theater in Kerkrade doet pijn, zegt Jo Piefer. Zijn eigen volkstoneel mist daarmee zijn vaste speelplek. Juist nu het Volkstoneel Kerkrade het zilveren jubileum viert. Met de jubileumvoorstelling *Die jekke familie* wikt Piefer later dit jaar uit naar de aula major van Rolduc. Een prachtige plek, geeft hij toe, maar verre van ideaal voor een theatervoorstelling: „In de pauze moet je naar buiten, naar de foyer aan de overkant van het binnenplein. En dat vindt het publiek niet prettig. Je verkoopt daar minder kaartjes dan in het theater.” Toch pakt Piefer flink uit in zijn ju-

bileumjaar. „We hebben de voorbije vijftig jaar mooie producties gebracht. Ik noem het openluchtspel *Walram III*, de aangrijpende voorstelling *Het korte leven van Jan-Willem*, *Glück Auf* en *De dood en het meisje*. Stukken waar ik met plezier aan terugdenk.” Piefer was jarenlang verbonden aan toneelvereniging Excelsior. In 1990 besloot hij zijn eigen gezelschap op te richten. „Excelsior is een echte vereniging”, zegt hij. „Daar praat iedereen mee over de volgende productie. Daar is niks mis mee natuurlijk, maar ik voelde dat toch als een belemmering.” Het Volkstoneel Kerkrade is een stichting, waar het bestuur beslist wat gebeurt. „De lijntjes zijn daarvoor kort, waardoor je snel tot za-

ken komt: je hoeft niet constant concessies te doen aan de groep, zoals bij een vereniging”, legt Piefer uit.

De keerzijde van de medaille is dat ook alle verantwoordelijkheid op de schouders van een paar mensen rust. Piefer weet daar inmiddels alles van, verzucht hij: „Bij een vereniging heb je leden die contributie betalen, waardoor je een financiële basis hebt als je een nieuwe voorstelling plant. Wij beginnen telkens bij nul. De zaal moet vol zitten, anders kom je niet uit de kosten.” De tijdelijke sluiting van het theater in Kerkrade - vanaf het begin zijn vaste speelplek - komt Piefer dan ook slecht uit. „Ik heb daar snel zes voorstellingen met vijfhonderd mensen in de zaal”, zegt hij. „Daar hou je zelfs geld aan over. Maar in Rolduc is de zaal kleiner. Bovendien komen mensen niet zo graag daar naartoe; het is daar 's avonds donker en koud.” Voor zijn jubileumstuk had Piefer

eventueel ook de Rodahal kunnen hebben „voor dezelfde prijs als ik had moeten betalen voor het theater”. Hij geeft echter toch de voorkeur aan Rolduc: „De Rodahal is groot. Het is heel lastig om in die enorme doos een intiem sfeertje te creëren. Dat is zeker bij zo'n jubileumvoorstelling een eerste vereiste, vind ik.” Het einde van die lastige periode komt in zicht. Na de bouwvak wordt begonnen met de uitvoering van het centrumplan in Kerkrade, waarbij de aannemer straks start met het cultuurcluster, inclusief de nieuwe accommodatie van Parkstad Limburg Theaters in Kerkrade. Piefer is door de directie van de theaters al eerder gevraagd om mee te werken aan een speciale openingsvoorstelling. „We zullen die draad wellicht opnieuw moeten oppakken. „Maar we concentreren ons nu eerst even op ons eigen feestje. Dat heeft het Volkstoneel wel verdiend, vind ik.”